

Dag pap, ik ben je dochter

(I Ought To Be In Pictures)

Blijspel in twee bedrijven

door

Neil Simon

Vertaling: Gerard Cox

AKTE 1

Scène 1

'n Kleine bungalow in West Hollywood. Het is een kleurloos zaakje, met goedkope, opgebruikte meubels. 'n Keukentje opzij van de woonkamer. We zien 'n kleine slaapkamer en 'n petieterig badkamertje. Door een deur komen we in een kleine achtertuin, met drie bomen.

ALS HET DOEK OPGAAT:

is het zo'n beetje negen uur 's ochtends. 'n Stralend-zonnige ochtend in Californië. De radio laat muziek horen, en een niet al te lang meisje, ongeveer twintig jaar, in korte broek, op stevige trekkersschoenen met sportsokken, in legerjek en met 'n baret op, rugzak op de rug en een oude koffer in de hand, staat op de stoep links.

Zij heet JUDY WALTERS. Zij beschikt over 'n energie en vitaliteit waar we gauw meer van zullen merken.

STEFFY BLONDELL, een nog altijd aantrekkelijke vrouw van tegen de veertig staat in badkamer heur haar te kammen.

De voordeurbel gaat... Steffy zet de radio af, gaat naar de deur en doet 'm open...

STEFFY: Ja?

JUDY: Hai!

STEFFY: Hai! Wat kan ik voor u doen?

JUDY: *(kijkt de kamer in)* Dat weet ik niet.

STEFFY: Ik weet niet of ik hier moet zijn. Wie moet u hebben?

JUDY: Woont Bob Walters hier?

STEFFY: Ja.

JUDY: Welke Bob Walters?

STEFFY: Oh, zijn er dan nog meer? Welke moet u hebben? *(ze pakt de krant van de mat)*

JUDY: Zit deze Bob Walters in de showbusiness?

STEFFY: Zeker....

JUDY: Is-tie schrijver?

STEFFY: Ook dat. Waar heeft u 'm voor nodig?

JUDY: Ik wil 'm spreken. Is-tie thuis?

STEFFY: Hij slaapt nog. Luister 's, ik heb nog meer te doen. Wat is er nou eigenlijk aan de hand?

JUDY: Het is privé... Bent u zijn vrouw?

STEFFY: Nee dat ben ik niet. Wat bent u van hem? Een vriendin?

JUDY: Nee, z'n dochter. *(even stilte. Steffy lijkt geschrokken)*

STEFFY:Z'n dochter?

JUDY: Judy....Judy Walters....Uit New York.

STEFFY: O.

JUDY: 'k Geloof dat ik u heb laten schrikken....

STEFFY: Nee hoor, helemaal niet.

JUDY: 'n Beetje wel hè?

STEFFY: 'n Beetje ja....Kom d'r in. Ga zitten. *(Judy gaat naar binnen, zet haar koffer neer)* Hij heeft er niks van gezegd dat je zou komen.

JUDY: Dat komt, hij wist 't niet....Is dit zijn werkkamer?

STEFFY: Nou, óók. Hij werkt hier én hij woont hier.

JUDY: Ja ja....

STEFFY: Had je iets anders verwacht?

JUDY: 'k Weet niet. Je hebt zo'n bepaald beeld VAN Hollywood.... Zo wonen we in Brooklyn ook.

STEFFY: Meestal heeft ie 'n paar keer per week 'n vrouw die komt schoonmaken.

JUDY: Van de week kon ze zeker niet, hè?

STEFFY: Misschien. Zo dikwijls ben ik hier niet.

JUDY: Oh. Woon je niet hier?

STEFFY: Nee. Ik heet Steffy Blondell.

JUDY: Leuk kennis met je te maken. *(of niks, alleen handen geven)*

STEFFY: Kom je op bezoek?

JUDY: *(rondkijkend)* Nee. Ik ben 'n beetje op pad voor eh....zaken.

STEFFY: O. Wat mag ik je aanbieden?

JUDY: 'n Glas water zou 'k het einde vinden. Ik geloof dat 'k 't zand van heel Arizona naar binnen heb gekregen.

STEFFY: Wil je dat ding niet afdoen?

JUDY: Welk ding?

STEFFY: Je rugzak.

JUDY: Oh jeetje, 'k was vergeten da 'k 'm omhad. *(ze doet 'm af)* Als je d'r drie weken mee loopt, ga je denken dat 't gewoon een bochel is.

STEFFY: Hij zal zo wel opstaan. Ik vind 't rot om 'm wakker te maken. Hij slaapt de laatste tijd niet zo best. *(geeft haar het glas)*

JUDY: Oh ja? Is ie wel in orde?

STEFFY: Oh, ja hoor. Alleen 'n beetje oververmoeid.

JUDY: Neemt te veel koren op z'n molen? *(ze drinkt)*

STEFFY: Nou ja, hij ís bezig.

JUDY: *(met afgrijzen)* Godallemachtig, is dít water? Daar kan een lepel in blijven staan.

STEFFY: 't Zal wel vreemd smaken na dat schone water van New York. Hij moet echt 's 'n filter nemen.

JUDY: Maar eerst een schepnet. Het smaakt naar een bouillabaisse van rotte vis.

STEFFY: Zoiets zou hij nou ook zeggen. Jullie hebben dezelfde manier van praten.

JUDY: Je bedoelt het accent?

STEFFY: Nee. De manier waarop jullie iets zéggen. Jij hebt zijn gevoel voor humor.

JUDY: Nou, da's dan ook alles wat ik aan hem te danken heb. *(ze kijkt rond)*

STEFFY: Je zit niet meer op school, neem ik aan?

JUDY: Je bedoelt doorstuderen, nee.

STEFFY: Omdat je vader laatst zei dat je nou wel zo langzamerhand toe zou zijn aan de universiteit.

JUDY: Hij is niet bepaald op de hoogte van mijn laatste bezigheden. Nee, ik heb Harvard nét niet gehaald, d'r waren nog drie miljoen jongeren voor me...Ik ben actrice.

STEFFY: Oh ja?

JUDY: Ja.

STEFFY: Je bedoelt: beroeps?

JUDY: Ja. Zo ongeveer. Ik bedoel, ik ben geen ster. Als ik een ster was zou je geweten hebben wie ik was toen ik zei: Judy Walters.

STEFFY: Waar treed je op? In theaters?

JUDY: Nee, op audities. Ik moet nog aan de slag zien te komen.

STEFFY: Maar je hébt les gehad.

JUDY: Bedoel je op de toneelschool? Nee. Daar had ik de tijd en het geld niet voor. Ik heb part time gewerkt op de stoffenafdeling van een warenhuis. En ik heb bijna 'n beurs gekregen voor de Actors Studio.

STEFFY: En?

JUDY: Het ging niet door.

STEFFY: Ja ja... Dus je besloot ineens hierheen te komen. Ik bedoel, je hebt niet eerst 'n brief geschreven?

JUDY: Jawel, op mijn negende.... Zijn antwoord ontving ik toen ik twaalf was.... Maar één slaapkamer?

STEFFY: Ja....Ik wou net boodschappen gaan doen. Je vader houdt de inhoud van z'n koelkast nooit zo erg goed bij.

JUDY: Voor mij hoeft je niet te gaan. Ik bedoel, dat water wás al 'n hele maaltijd.

STEFFY: Als ik niet ga, gaat er niemand. 't Is vlakbij, beneden aan de weg.

JUDY: Ken je 'm allang?

STEFFY: Twee jaar ongeveer. Af en toe maken we een afspraak.

JUDY: Twee jaar, en af en toe een afspraak?

STEFFY: Nou, ik werk en ik heb twee kinderen om voor te zorgen. 't Is allemaal niet zo makkelijk.

JUDY: Ja, ik weet 't. Mijn moeder zat met 't zelfde probleem. (*Steffy reageert hier niet op*) ...Wat is 't voor iemand?

STEFFY: Heb je daar geen flauw idee van?

JUDY: Nee.

STEFFY: Wat verdrietig.

JUDY: Ben je gek. 'k Heb er geen last van. Ik was bijna neurotisch geworden, maar toen ben ik er overheen gegroeid.

STEFFY: Daar ben ik blij om.... Dus je bent groot gebracht door je moeder.

JUDY: (*houdt haar hand tot haar middel*) Tot hier. De rest deed ik zelf. Ma werkte de hele dag, en ze moest mijn broertje Robbie in de gaten houden. Eigenlijk was mijn moeder én mijn vader, mijn grootmoeder. Oma stuurde me 'n beetje in de goeie richting. Ze gaf me zelfvertrouwen. Mijn zelfvertrouwen is je toch zeker wel opgevallen? Het enige aan me waaraan je niet voorbij kan gaan.

STEFFY: Op 't moment dat je "Hai" zei viel 't me al op. Hoe ben je hier naar toe gekomen?

JUDY: Ik heb de bus naar Denver genomen, en toen ben ik gaan

staan liften. Als je niet zo erg mooi bent, sta je meer dan dat je lift. Ach, 't ging niet slecht. Ik moest Amerika nodig 's zien, en Amerika mij. We hebben allebei grote indruk op elkaar gemaakt.

STEFFY: ... Misschien moet ik 'm maar 's wakker maken hè, en zeggen dat je d'r bent?

JUDY: Nee, dat hoeft niet. Ik heb 't zo'n beetje bij mezelf voorbereid wat ik wil gaan zeggen. Ik red 't wel.

STEFFY: Ik maak me meer zorgen of HIJ 't redt zonder voorbereiding.

JUDY: Oh, je bedoelt de schrik? Heeft ie hartklachten, of zo?

STEFFY: Nee.

JUDY: Misschien moet ik eerst 'n briefje onder z'n deur schuiven.

STEFFY: Ach weet je, hij redt 't best. Ik maak me altijd te veel zorgen over 'm.

JUDY: Ik weet niet eens hoe ie d'r uitziet. Ik heb zelfs nog nooit 'n foto van 'm gezien. Ik weet niet eens hoe ik 'm moet noemen.

STEFFY: Weet je niet hoe je 'm moet noemen?

JUDY: Nou ja, hij is niet echt Paps, en met "meneer Walters" krijg ik 'm natuurlijk ook niet aan mijn kant.

STEFFY: Luister, als je ergens mee zit, zeg het gerust tegen 'm. Dat begrijpt ie best. 't Is écht een aardige man hoor.

JUDY: Oh ja? ...Wat is er dan zo aardig aan 'm.

STEFFY: Wacht nou even af. Maak zelf maar uit hoe je hem vindt.

JUDY: Dat zei oma ook, verleden week, op het kerkhof.

STEFFY: Iemand gestorven?

JUDY: Ja. Oma. Ongeveer zes jaar geleden. Maar ik ga d'r om de paar weken heen om met haar te praten.

STEFFY: Ik weet niet zeker of ik je begrijp.

JUDY: Weet ik. Het klinkt ook ongewoon. Toen ik mijn moeder vertelde dat oma nog altijd tegen me praat, wou ze dat ik laxerende middelen innam...'t Is moeilijk uit te leggen aan de meeste mensen. Maar m'n oma dat was altijd zo'n beetje alles voor me. En als ik haar heel erg nodig heb, dan krijg ik, hoe dan ook, contact met 'r. (*Steffy staart haar aan*) Je zit me heel raar aan te kijken. Maar heus, ik ben niet zo iemand die wonderen ziet. Dit is niet "Het lied van Bernadette" of zo.

STEFFY: Nee, ik denk dat ik wel begrijp wat je zegt.

JUDY: Ze zegt tegen me dat ik te veel eet, of dat ik niet genoeg slaap krijg. Verleden week zei ze niet zo veel want ze had net ruzie met opa. Hij ligt in 't graf ernaast.

STEFFY: Praat hij ook met je?

JUDY: Hij praat niet eens met Oma, daar ging hun ruzie om, waarom

zou ie dan met mij praten?

STEFFY: Ik zal je eens wat zeggen, dat heb ik zelf nou altijd al 'ns willen doen. Gewoon naar 't kerkhof gaan en met m'n moeder praten, haar vertellen hoe het met me gaat. Maar ik vond 't altijd gek. *(ze draait 'n nummer)*

JUDY: Oh, dat weet ik wel. Mijn vriendin bleef 's bij me slapen, en om drie uur 's nachts had ik zo'n babbeltje met Oma. M'n vriendin bleef niet eens voor het ontbijt.

STEFFY: *(telefoneert)* Boodschappendienst. Heeft de studio voor me gebeld?

JUDY: Zit jij ook in 't vak?

STEFFY: Mm hm. Bij de make up. Ik werk bij Columbia.

JUDY: Columbia Pictures? De filmstudio? Ik krijg hartkloppingen.

STEFFY: *(telefoneert)* Als de studio belt, zeg dan maar dat ik er om half elf ben. Dank u. *(legt de hoorn neer)*

JUDY: Voor wie doe je de make up. Zijn d'r beroemdheden bij?

STEFFY: Natuurlijk.

JUDY: Natuurlijk zegt ze. Alsof dat iets doodgewoons is. Noem d'r 's een. 'n Hele grote. Wie was de grootste?

STEFFY: Ik weet 't niet Jane Fonda?

JUDY: JANE FONDA??? Heb jij 't gezicht van Jane Fonda aangeraakt??.. Jane Fonda is van alle actrices degene waar ik mezelf het meest in herken. Ik wil precies zo leven als zij doet. Ik voel dat ik ook zoveel van haar kwaliteiten heb. Ze moeten alleen nog uit de verf komen.

STEFFY: Nou, als je 't eens niet zo druk heb, kom dan naar de studio dan laat ik je alles zien. *(Steffy gaat naar de deur)*

JUDY: Hoe bedoel je als ik 't eens niet zo druk heb? Hoe dikwijls ben ik gebeld sinds ik hier ben?

STEFFY: Een fluitje van een cent. Ik regel het wel.

JUDY: Ik zweer 't je, ik mocht je al meteen toen je de deur open deed. Misschien moet ik m'n ouwe heer gewoon vergeten, en bij jou intrekken.

STEFFY: Ben je dat van plan? Bij hem in te trekken?

JUDY: Wie weet. Laten we eerst maar 's kijken of ik 'n hand van 'm krijg.

(Steffy staat op de stoep over Judy's laatste opmerking te dubben, terwijl Judy naar binnen gaat en de voordeur sluit. Steffy gaat af. Judy kijkt de kamer rond, gaat op 'n kruk zitten. De telefoon gaat. Ze kijkt naar de slaapkamerdeur, rent dan naar de telefoon zodat ie niet wakker wordt)

Hallo?...Wie? Oh, eh..nee. Die slaapt nog...Nee, ik ben eh... zo'n

beetje z'n dochter....Ja. Natuurlijk weet ik hoe ik 'n boodschap moet aannemen. *(pakt 'n pen, zoekt op het bureau)* Een minuutje, ik moet 'n stukje papier hebben. *(ze begint in de puinhoop 'n blaadje papier te zoeken, vindt dat in de bovenste la)*Okay: Zegt u 't maar...."Stan Marx heeft gebeld. Ze nemen je niet bij NBC. Wil je nóg 'n keer CBS proberen?" Dat is 't? Ja ik heb 't. Niks te danken. Tot ziens. *(Judy legt de hoorn neer. De slaapkamerdeur gaat open en 'n slaperige BOB WALTERS komt binnen, in 'n pyjamabroek en 'n oud T-shirt. Hij loopt regelrecht naar de koffie)*

JUDY: Oh, hai!

BOB: *(kijkt niet naar haar)* Ik heb je niet horen opstaan.

JUDY: Omdat ik hier niet geslapen heb.

BOB: *(kijkt naar haar)* Ik dacht dat je Steffy was. *(roept)* Steffy!

JUDY: Ze is boodschappen doen.

BOB: Wie? Steffy?

JUDY: Ja.

BOB: En wie ben jij?

JUDY: Judy.

BOB: Ben jij vandaag de werkster, Judy?

JUDY: Nee, gewoon Judy.

BOB: Nichtje van Steffy.

JUDY: Nee.

BOB: Kom op meid. 't Is nog te vroeg. Geen spelletje spelen nou.
Welke Judy?

JUDY: Judy Walters.

BOB: *(geen reactie)* ... Judy Walters?

JUDY: Judy Gladyce Walters ... Dochter van Grace?

BOB: Wat zit je me nou te vertellen...?

JUDY: Ik ben uw dochter, dat sta ik u te vertellen. Ik had je misschien niet zo plotseling moeten overvallen. Dit moet wel 'n geweldige schok voor je zijn, hè?

BOB: Ja. 'n Beetje wel. 'n Beetje wel....Kun je een seconde wachten.
Even wat koffie naar binnen laten lopen. *(hij neemt In slokje)*

JUDY: Ik had natuurlijk eerst moeten bellen, maar door de telefoon leek 't me lastiger om te zeggen dan persoonlijk, onder vier ogen..... Gaat 't 'n beetje met u?

BOB: Prima. Prima. Even nog wat koffie naar binnen laten lopen. *(hij drinkt nog wat)*

JUDY: Ik ben hier gisteren aangekomen en ik dacht: Kom, ik zoek 'm 's op.

BOB: Jij dacht: Kom, ik zoek 'm 's op, hè?

JUDY: Ik heb 't adres opgezocht in het telefoonboek.

BOB: Opgezocht in het telefoonboek, hè?

JUDY: Uh huh.... Dit gaat u 'n beetje te snel, niet?

BOB: 'n Beetje wel ja. Dit is echt geweldig....Waar is hoe heet ze?

JUDY: Steffy?

BOB: Steffy. Waar is ze heen?

JUDY: Boodschappen doen. Ze is zo terug. Ze ging dingen halen voor 't ontbijt.

BOB: O, wat jammer nou. Ik wilde dat ze kennis met je maakte.

JUDY: Dat heeft ze al gedaan.

BOB: Waar ken jij Steffy dan van?

JUDY: Van het ogenblik dat ze de deur open deed. Zij heeft me hier binnen gelaten.

BOB: Aha. Je kent 'r van nou net.

JUDY: Ja. Van het moment dat ik op Uw stoep stond om U op te zoeken.

BOB: Okay, ik ben d'r. Ik ben d'r. Ik ben wakker nou...Tsjee, wat 'n verrassing. Vind je ook niet?

JUDY: Nee. Ik wist dat ik u ging opzoeken.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto